

Košček popečene slanine

AVTORICA: NIKA KUZMA
ILUSTRATOR: DAVID KRANČAN

Petek je in končno se odpravljam domov. V šoli zopet nisem imela malice, saj sem zjutraj zadnji krajec ajdovega kruha raje dala svojemu mlajšemu bratcu Petru. Ravno sem prišla v vas in zajel me je prijeten vonj pečene slanine. Danes bo pa nekdo imel zelo dobro kosilo, mi je šinilo skozi glavo. Šla sem mimo Murnove hiše, nato mimo Kovačeve in Jesihove, a prijetni vonj dobrega kosila še ni izgubil. Bolj sem se približevala naši domačiji, bolj je bil vonj intenziven. Hitro sem stekla do hišnih vrat in se za trenutek ustavila ter pomislila. Ali je mogoče, da se pri Jakopinovih je pečena slanina?

Takrat pa me je moj želodec že opomnil na lakoto, zato sem hitro vstopila v kuhinjo. Na mizi je bilo pet peharjev belega kruha in veliko pečene slanine. Poleg velike količine hrane pa sta na mizi stala vrč vina in domač sok. Pogledala sem po hiši in okoli nje, a doma ni bilo nikogar. Preveč sem lačna, da bi čakala domače, sem si mislila. Če oče izve, da sem kosila sama, ne da bi počakala druge, bo gorje. A moja želja po hrani je prevelika, da bi se ustavila. Sedla sem za mizo in iz peharja vzela največji kos belega kruha in nanj položila tri rezine pečene slanine. Ko sem hotela ugrizniti vanj, pa sem zaslišala: »Neža, Neža, Neža ...«

Odprla sem oči in zagledala domačo sobo, iz kuhinje me je klicala mama. Hitro sem vstala in odšla v kuhinjo. Vendar na mizi ni bilo peharjev belega kruha in pečene slanine. Takrat sem se zavedela, da so bile tisto le lepe sanje, ki se nikoli ne bodo uresničile.

Pozdravila sem mamo, ki je pripravljala zajtrk, in sedla za mizo. Prisedla sta še Peter in oče. Vsak je za zajtrk dobil pest ajdovih žgancev z malo mleka. Po zajtrku sta se oče in Peter odpravila v hlev, jaz pa sem mami pomagala pospraviti posodo. Vprašala sem jo, kaj bomo imeli za kosilo. Mama mi je odgovorila: »Pečena jajca s ...«, in še preden je dokončala stavek, sem dodala: »S popečeno slanino?« Ona pa se je le žalostno nasmehnila in odvrnila: »Ne s slanino, ampak s špinačo. Veš, da imamo meso samo za večje praznike.« Povesila sem glavo in žalostno prikimala.

Mislila sem si, kako so lahko bile sanje tako resnične, če pa imamo slanino za kosilo le nekajkrat na leto. In to bo najprej avgusta na praznik Marijinega vnebovzvetja.

Po kosilu sta mi starša dovolila, da se grem igrat s sosedomi otroki. Naša najljubša igra so skrivalnice. Včasih se jih igramo v gozdu, drugič za travnikom, tretjič ob potoku. Več je možnosti skrivališča, bolj se zabavamo. Tokrat pa nas je pot zapeljala do bližnjega smetišča. Izštevanka je določila Jaka, da bo prvi štel do trideset.

Drugi otroci pa smo se skrili med kupi smeti in stare šare. Sama sem zašla za kup smeti, na katerem so bili odvrženi lonci, pekači, posode in ponve. In kar naenkrat me je zopet zajel prijeten vonj pečene slanine. Ozrla sem se naokrog in na eni izmed obsijanih ponev zagledala košček zavržene slanine. Takrat sem se spomnila sanj, v katerih sem želela ugrizniti v kos kruha, a sem se prej zbudila. Brez razmišljanja sem pograbila košček slanine in ga nesla naravnost v usta. Zaprla sem oči in se predajala okusu tako zelene slanine. Potem je k meni prišel Jaka, ki me je našel skrito med zavrženimi kuhinjskimi pripomočki. Takrat mi je bilo vseeno, da sem izgubila igro, saj sem bila v sebi naj srečnejši otrok, kar ga premore ta svet.

Včasih se niti ne zavedamo, kaj lahko košček zavržene hrane pomeni za nekoga, ki si je ne more privoščiti. Dandanes ljudje brezglavo kupujemo hrano, ki je nato ne pojemo ali pa nanjo pozabimo.

Veliko hrane pristane v smeteh, namesto da bi jo pojedli ljudje, ki zanjo nimajo denarja. Hrana ni za tjavendan, zato se potrudimo zavreči čim manj hrane – tako bomo skupaj ustvarili boljši svet.